

РЕШЕНИЕ

№ 17964

гр. София, 27.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в
публично заседание на 23.05.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **3560** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на Н. Б. А. (Н. В. А.), гражданин на Ислямска Република И., чрез адвокат П. К. срещу отказ от 12.03.2025 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип „D“ на Завеждащ консулската служба, при посолството на Република България в [населено място], Ислямска Република И..

В жалбата се сочи, че оспореният акт е незаконосъобразен, като издаден при допуснато съществено нарушение на административно-производствените правила и при несъответствие с материално-правни разпоредби. Според жалбоподателя, същият е представил всички необходими документи за издаване на исканата виза тип „D“, но въпреки това визата е отказана. Посочва се, че в оспорения административен акт са изложени бланкетни мотиви, което е в противоречие с разпоредбата на чл. 59 от АПК. Категорично е доказана целта на престоя, свързана осъществяване на търговска дейност. Оспорващият е представител по право на чуждестранно юридическо лице в България „Т. Негар Фарма Компания“ – Търговско представителство. За съществуването на това лице са налице необходимите документи от Българската търговско-промишлена палата (Б.) и решение за вписване. И. са доводи, че в обжалвания отказ не се посочва, в какво точно се изразяват основателните съмнения относно автентичността на приложените документи и надеждността на направените от апликанта изявления. Липсата на изложени конкретни факти в тази връзка не дават възможност на чужденеца да разбере, на какво се основава властническото изявление на административния орган и да организира защитата си. Според оспорващия, в постановения отказ са изложени само хипотези и предположения, което го поставя в противоречие с целта на закона. В жалбата е направено позоваване на права,

гарантирани от Европейската конвенция за защита правата на човека и по-точно на правото на защита от дискриминация.

По време на проведеното по делото открито заседание оспорващият не се явява. Упълномощения от него адвокат К. поддържа жалбата в представена писмена защита.

Ответникът не се явява. Пълномощникът му юрисконсулт К. оспорва жалбата.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Със заявление, подадено на 08.10.2024 г. в посолството на Република България в [населено място], Ислямска Република И., Н. Б. А., е кандидатствал за издаване на виза за дългосрочно пребиваване. Към заявлението са представени следните документи: 1. паспорт на Н. Б. А., издаден от компетентните ирански власти. От фотокопията на страници от паспорта се установява, че на Н. Б. А., през последните години, няколкократно са издавани визи от различни дипломатически представителства на страни членки на ЕС, включително и от българското дипломатическо представителство, 2. Полица за сключен договор за медицинска туристическа застраховка за Н. Б. А. за периода 07.10.2024 г. до 06.10.2025 г.. 3. банков сертификат от 05.10.2024 г., издаден от Day B., видно който Н. Б. А. притежава сума, в ирански риали, която се равнява на 7004 евро и банков сертификат от 05.10.2024 г., издаден от R. K. B., видно който Н. Б. А. притежава сума, в ирански риали, която се равнява на 6816 евро, 4. Декларация от С. П. С., за това, че същият предоставя на Х. М. А. А., като упълномощен представител на „Т. Негар Ф. Компания“ помещение – офис, находящо се в [населено място], [улица], ет. 3, 5. Договор за наем, сключен между „Т. Негар Ф. Компания“, като наемател и С. П. С., като наемодател, съгласно който наемодателя отдава под наем на наемателя недвижим имот - офис, находящ се в [населено място], [улица], ет. 3, 6. Сертификат (на чужд език), издаден от компетентните ирански власти, видно от който Н. Б. А. не е осъждан, 7. Декларация от К. М. Е., в която същата декларира, че предоставя жилище на три лица, между които и Н. Б. А. на адрес: [населено място], жк Западен парк, [жилищен адрес] 8. Решение за вписване № 00000215833/09.09.2024 г., издадено от Б., от което се установява, че вписване на представителство на „Т. Негар Ф. Компания“, със седалище Т., Ислямска Република И., с представител по пълномощия в България Н. Б. и 9. Сертификат № 3452 от 16.09.2024 г., издаден от Б., видно от който се установява вписване на търговско представителство на „Т. Негар Ф. Компания“, със седалище Т., Ислямска Република И., с представител по пълномощия в България Н. Б..

Разглеждайки подаденото заявление, компетентният административен орган е намерил, че кандидатът за виза не е доказал достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит (чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ) и са налице основателни съмнения, относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешения му срок за пребиваване (чл. 10, ал. 1, т. 24 от ЗЧРБ). Като допълнителни мотиви е посочено, че са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза и надеждността на направените от апликанта изявления.

Като доказателства по делото са приети Заповед № 95-00-26 от 16.01.2025 г., с която Министърът на външните работи, на основание чл. 34 от Наредбата за условията за издаване на визи и определяне на визовия режим, наричана за краткост по-надолу, само Наредбата, е определил длъжностните лица, които вземат решения за отказ за издаване на виза на основание чл. 10 от Закона за чужденците и Заповед № Ав-02-101/30.12.2021 г. на посланика на Република България в

[населено място], Ислямска Република И., с която А. З., Завеждащ Консулска Служба при посолството на Република България в [населено място], Ислямска Република И., е определен да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формуляри за отказ за издаване на виза.

Касателно извършена по чл. 30 от Наредбата процедура от компетентна служба за административен контрол на чужденците при Столична Дирекция на Вътрешните Работи е прието становище от 13.11.2024 г., от Началник на сектор „Миграция“, при СДВР. В документа е отразено отрицателно становище, относно направеното искане за издаване на виза на Н. Б. А.. Посочено е, че са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи и направените от чужденеца изявления.

Видно от приетото становище на Заместник-председателя на Държавна Агенция „Национална сигурност“, агенцията изразява положително становище относно издаване на виза тип „D“ на Н. Б. А., гражданин на Ислямска Република И..

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореният отказ е връчен на Н. Б. А., на 12.03.2025 г. Жалбата е подадена директно в Административен съд, С.-град на 24.03.2025 г. (вх. № 7197), т.е. в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна - адресат на индивидуалния административен акт, подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Оспореният отказ за издаване на виза е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (Н. - приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г., обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г.), съгласно който в случаите на отказ за издаване на виза на някое от основанията по чл. 10 от ЗЧРБ се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. В настоящия случай административният акт е подписан от А. З., Завеждащ Консулска Служба при посолството на Република България в [населено място], Ислямска Република И., който е оправомощен да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формулярите по образец съгласно приложение № 7 и № 8 към чл. 34, ал. 2 от Н..

Съгласно чл. 34, ал. 1 от Н. не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр по образец, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основанията за отказа.

В случая обжалваният административен акт е издаден в предвидената от закона форма. В отказа за издаване на виза са посочени както правните (чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24 от ЗЧРБ), така и фактическите основания за издаването му – Н. Б. А. не е доказал достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит (чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ) и са налице основателни съмнения, относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешения му срок за пребиваване (чл. 10, ал. 1, т. 24 от ЗЧРБ). Като допълнителни мотиви е посочено, че са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза и надеждността на направените от апликанта изявления.

В разглеждания казус е безспорно, че Н. Б. А. е подал искане за издаване на виза за дългосрочно пребиваване, на основание чл. 24, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ, съгласно който Разрешение за продължително пребиваване могат да получат чужденци, които притежават виза по чл. 15, ал. 1 и са представители на чуждестранно търговско дружество с регистрирано, след проверка и оценка на представени документи относно икономическата активност и данъчната изрядност на чуждестранното дружество за период от две години преди регистрацията на представителството, както и на документи относно неговите планирани дейности, от Българската търговско-промишлена палата търговско представителство в Република България; разрешение за продължително пребиваване могат да получат не повече от трима представители за всяко чуждестранно търговско дружество; Българската търговско-промишлена палата своевременно уведомява дирекция "Миграция" при промяна в обстоятелствата по регистрацията на представителството.

Настоящият съдебен състав не може да се съгласи с мотивите, изложените в оспорения административен акт мотиви по следните съображения.

Основанията за издаване на виза за дългосрочно пребиваване са регламентирани в чл. 15, ал. 1 от ЗЧРБ, съгласно който виза за дългосрочно пребиваване със срок на валидност до 6 месеца и с право на пребиваване до 180 дни може да бъде издадена на чужденец, който желае да получи разрешение за продължително, дългосрочно или постоянно пребиваване в Република България на едно от основанията, посочени в този закон.

Основанията за издаване на виза за дългосрочно пребиваване са изложени в цитираната по-горе разпоредба на чл. 24, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ, а документите, които следва да се приложат към заявлението за издаване на виза са изброени в чл. 13 и чл. 14 от Наредбата.

В разглеждания казус е безспорно, че Н. Б. А. е представил валиден паспорт, издаден от властите на Ислямска Република И..

Видно от подробно описаните по-горе документи, издадени от Б., същият е представител на чуждестранно юридическо лице - „Т. Негар Ф. Компания”, регистрирано в И., чието представителство е вписано в Б..

Представените по административната преписка и неоспорени банкови сертификати, сочат, че към момента на подаването на заявлението за издаване на виза, чуждестранният гражданин е разполагал с достатъчно средства (над 13 000 евро) за да се издържа, по време на престоя си в България.

При така събраните доказателства, съдът намира, че административният орган не е обосновал (не е изложил точни и ясни мотиви) защо не кредитира многото представени писмени доказателства и защо е приел, че кандидатът за виза не е доказал убедително целта и условията на пътуването по приетото от него правно основание – чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ. Не е обосновано, по отношение на кои точно от представените документи, са налице основателни съмнения относно автентичността, истинността на тяхното съдържание, в какво се състои ненадеждността на направените от чужденеца изявления или кои обстоятелства поставят по въпрос намерението му да напусне страната в рамките на разрешенния срок за пребиваване – второто прието от органа правно основание за постановяване на отказ за издаване на виза – чл. 10, ал. 1, т. 24 от ЗЧРБ. Безспорно мотивите на административния акт имат за цел да обективират волята на неговия издател, както и обстоятелствата, обосноваващи постановяване на акт с определено съдържание. Съгласно цитираната по-горе разпоредба, административният орган може да откаже издаването на дългосрочна виза, когато гражданинът на третата страна не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит. Настоящият съдебен състав счита, след анализ на приложените към заявлението за издаване на

виза доказателства, че в случая липсват конкретни фактически основания за издаване на акта, които да са относими към правните основания, послужили за постановяване на оспорения отказ, с което е нарушена императивната норма на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК. Не е налице извършване на фактически и правен анализ на представените от заявителя документи и липсва каквото и да е логическа обосновка на направените правни изводи, базирана на конкретни фактически данни.

Съдебната практика по този вид спорове е непротиворечива и категорично изисква посочване в административния акт на конкретни фактически основания и данни за обсъждането на относимите към апликанта правнорелевантни факти и обстоятелства, поради които е постановен съответният отказ. Цитираните законови норми на чл. 10, ал. 1, т. 17 и чл. 24 от ЗЧРБ са общо и бланкетно формулирани. При постановяване на административния акт неговият издател е задължен да изпълни с конкретно съдържание визираните нормативни текстове, като следва да формулира ясно и недвусмислено относимите факти, които касаят заявителя, а не такива по принцип. В този смисъл е и разпоредбата на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (Наредбата), в която изрично е регламентирано нормативното изискване за мотивиране на отказа.

Съдът не приема изложените допълнителни мотиви, в графа „допълнителни бележки“, а именно, че са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза и надеждността на направените от апликанта изявления.

По време на извършените съгласувателни процедури нито Дирекция „Миграция“ – МВР, нито Държавна агенция „Национална сигурност“ са установили данни, за това, че апликантът може да наруши условията престоя, който ще му бъде разрешен или че в миналото той е извършвал нарушения на визовия или миграционен режим, установен на територията на Европейския съюз. Видно от копие на приложения към заявлението паспорт, на Н. Б. А. няколкократно са били издавани визи за посещение в различни държави членки на ЕС, включително и в Република България, като липсват данни, за извършени от него нарушения, касаещи престоя му на територията на ЕС.

Липсата на конкретни и логични мотиви, свързани с отказа за издаване на виза тип „D“ този смисъл е абсолютна предпоставка за отмяна на оспорения акт и е в унисон с константната практика на Върховния Административен Съд (решения по адм. д. № 12160/2018 г. и по адм. д. № 14248/2018 г., както и по-новите - решение № 5661 от 15.05.2020 г. по адм. д. № 120/2020 г. на VII отд. на ВАС, решение № 13290 от 27.10.2020 г. по адм. д. № 122/2020 г., Решение № 15639 от 16.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6889/2020 г., Решение № 14956 от 3.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6311/2020 г., Решение № 15518 от 15.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 7720/2020 г. на Четвърто отделение).

По изложените съображения съдът намира, че оспореният административен акт следва да бъде отменен, а преписката да се върне на Завеждащ Консулска Служба при посолството на Република България в [населено място], Ислямска Република И., за ново разглеждане на подаденото от Н. Б. А., гражданин на Ислямска Република И., заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип „D“. При новото разглеждане административният орган следва да съобрази мотивите, изложени в настоящето решение и при липса на други законови пречки да издаде искания административен акт. Необходимо е да се направи анализ на наличието на условията, предвидени в чл. 24, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ, като се съобрази дали апликантът в действителност отговаря на условията за издаване на виза тип „D“, включени в тази разпоредба.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1, пр. 1, във връзка с чл. 173, ал. 2 от АПК, **Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав,**

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на Н. Б. А. (N. В. А.), гражданин на Ислямска Република И., чрез адвокат П. К. отказ от 12.03.2025 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип „D“ на Завеждащ консулската служба, при посолството на Република България в [населено място], Ислямска Република И..

ВРЪЩА делото като преписка на Завеждащ Консулска Служба при посолството на Република България в [населено място], Ислямска Република И., за повторно разглеждане на подаденото от Н. Б. А. искане за издаване на виза, при съблюдаване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящето решение.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.